

ἐξαιρέτου καλλονῆς καὶ εὐφυΐας πεπρωκισμένη, ἦτον ἔμπειρος εἰς τὴν διὰ βελόνης ἐργασίαν καὶ ἡδύνατο ν' ἀναγινώσκη καὶ νὰ γράφῃ. Ὅταν ἦτο δεκαεξαετής, ἦλθεν ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου της, καὶ ἦχθη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς πενθερᾶς της. Ἡ μήτηρ αὐτῆς παρεσκεύασε τὴν νυμφικὴν ἀποσκευὴν συνισταμένην ἐκ πεντακοσίων ἐνδυμασιῶν, μετὰ πολλῶν ἀδαμαντίνων κοσμημάτων, καὶ ἐξαιρέτων ἄλλων συσκευῶν προσφῶρων εἰς τὰς ἐνασχολήσεις τὰς ὁποίας ἠγάπα καὶ ὁ πενθερός της ἐδαπάνησε χίλια δολλάρια εἰς εὐτρέπισιν τοῦ νυμφικοῦ αὐτῆς θαλάμου καὶ εἰς περιποίησιν τῶν εἰς τὸν γάμον προσκεκλημένων.

Πλοῦσαι καὶ καλῶς ἀνατεθραμμέναι νύμφαι μετ' ὀλίγων ἀναστρέφονται ἀνθρώπων. Ἀφιχθεῖσα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς πενθερᾶς της, δὲν κατέλιπε τὸ δωμάτιον ἐπὶ μῆνας. Ἐδαπάνησε τὸν χρόνον αὐτῆς ἀναγινώσκουσα, κεντῶσα, ἰχθυογραφοῦσα, ὑπηρετεῖτο δὲ ὑπὸ τεσσάρων θερσπαινίδων, δύο ἐκ τῶν ὁποίων εἶχον δοθῆ αὐτῇ ὑπὸ τῆς μητρὸς καὶ δύο ὑπὸ τῆς πενθερᾶς. Κατὰ τὸ τέλος τῶν τεσσάρων μηνῶν οὐδέποτε εἶχεν ἴδει ἢ ἀκούσει περὶ τοῦ συζύγου της. Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτο εἶναι σύνηθες διὰ τὴν μητέρα τῆς νύμφης νὰ στέλλῃ φορεῖον καὶ νὰ προσκαλῆ τὴν θυγατέρα της νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ ἐπισκεφθῇ τοὺς γονεῖς της, ἀλλ' ἡ κόρη ἀπέρριψε τὴν πρόσκλησιν τῆς μητρὸς διότι ἦτο ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῶν προτέρων φίλων της περὶ τῆς ἐνεστώσης αὐτῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς. Δὲν ἡδύνατο ἐπὶ τοσοῦτον ν' ἀπομακρυνθῇ τῆς σεμνῆς ἐκείνης σιωπῆς τῆς ἀρμολογίας εἰς νέαν γυναῖκα ὡστε νὰ ὑποβάλλῃ ἐρωτήσεις ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν σύζυγόν της, καὶ ἐν ἔτι ἔτος παρῆλθε χωρὶς οὐδὲν οὗτος νὰ φανῇ. Τότε σκεφθεῖσα καλῶς ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως, ἐξελέξατο τὸν καιρὸν ὅτε μόνον αἱ θερσπαινίδαι ἦσαν μετ' αὐτῆς, καὶ ἠρώτησε μίαν ἐξ αὐτῶν ἐὰν εἶχε ποτὲ ἴδει τὸν κύριόν της. «Βεβαίως, ἀπάντησεν ἐκείνη, τὸν βλέπω καθ' ἑκάστην καὶ θέλω τὸν σηκῶσθαι πρὸς χάριν σας νὰ τὸν ἴδητε ἐὰν ἐπιθυμῆτε». — «Διατί θὰ τὸν σηκώσῃς; δὲν δύναται ἄρ' ἄγε νὰ περιπατήσῃ;» — «Ὁχι δὲν δύναται νὰ περιπατήσῃ.» — «Μήπως τὸν πονεῖ τὸ ποδᾶρι;» — «Ὁχι δὲν τὸν πονεῖ τὸ ποδᾶρι.» — «Πότε τὸν βλέπεις;» — «Ὅταν ὑπάγω νὰ τοῦ δώσω τὴν τροφήν του;» — «Εἶναι λοιπὸν ἄρρωστος.» — «Ὁχι δὲν εἶναι ἄρρωστος.» — «Διατί δὲν ἔρχεται ἐδῶ;» — «Διότι μᾶς εἶπον νὰ μὴ τὸν φέρωμεν ἐὰν δὲν τὸν ζητήσητε. Θέλετε νὰ τὸν φέρωμεν τώρα;» — «Ναί». Αἱ θερσπαινίδαι τότε μεταβάσαι εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον ἔφεραν ἕνα ἄνθρωπον ἐντὸς μεγάλου καλάθου, καὶ τὸν ἔθεσαν παρὰ τὴν καθέδραν τῆς κυραίας των. Ἦτον ἐν ἡλικίᾳ ἀλλ' ὅμως παράλυτος μὴ δυνάμενος νὰ κινηθῇ καὶ οὔτε νὰ ὀμιλῇ καθαρά. Ἐκλαυσεν ὅταν εἶδε τὴν λύπην τῆς συζύγου του, καὶ ἐράκινετο προσπαθῶν νὰ τὴν παρηγορήσῃ δι' ἀσυναρτήτων ἡχῶν.

Ἐμήνυσε εἰς τὸν πατέρα της νὰ ἔλθῃ, ὅστις ἰδὼν τὸν ἄθλιον ἐκείνον ἄνδρα, κατεθλίβη. Ἐλαβε τὴν γραφίδα τῆς θυγατρὸς του καὶ ἔγραψε, «Θύγατερ εἶναι ἡ

τύχη σου», καὶ τῇ ἔδωκε τὸ χαρτίον καὶ ἀνεχώρησεν οἰκάδε χωρὶς ἄλλην νὰ προσφέρῃ λέξιν.

Ἡ κόρη αὕτη ἦτο τοσοῦτον εὐγενῶς ἀνατεθραμμένη καὶ αἱ δύο οἰκογένειαι τοσοῦτον σεβασταί, ὥστε οὐδὲ σκέψις κἂν ἐγένετο περὶ διαλύσεως τοῦ γάμου. Ἡ οἰκογένειά της δὲν ἡδύνατο νὰ παραπονεθῇ, διότι ὁ παῖς ἦτον ὑγιῆς ὅταν εἶχε συναφθῇ ἡ μνηστεία, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἔπαθε, ὥστε οὐδεμίαν ἀφορμὴν πρὸς ἀνεγκλίσεις μεταξὺ αὐτῶν. Ἡ πενθερὰ υἱοθέτησε τῆς σαρας παιδάς υἱὸς τῆς κόρης, καὶ ἠλπισε ὅτι θὰ εἶχε ἐνδιαφέροντι διὰ τὴν ζωὴν, ἀλλὰ κατέργεον ἀδιακόπως καὶ ἀπεβίωσεν μετὰ τρία ἔτη. Ὁ παράλυτος ἔζησε μέχρις ἡλικίας τριάκοντα ἐτῶν. Οἱ θεοὶ αὐτοῦ υἱοὶ ἐζήσαν, καὶ ἐνυμφεύθησαν εὐτυχεῖς, καὶ ἐκκληρονόμησαν τὸ κυριώτερον μέρος τῆς περιουσίας, νῦν δὲ προσφέρουσι θυσίαν ἐπὶ τῶν τάφων τῶν προγόνων αὐτῶν.

Ἡ μνηστεία καὶ νύμφεσις παρὰ τοῖς Σίναις ὡς ἀνωτέρω περιεγράφῃ φαίνεται ἀληθῶς ἡμῖν τοῖς κατοικοῦσιν ἐκτὸς τοῦ κύκλου ἐκείνου βάρβαρος καὶ ἀποτρόπαιος. Πολλάκις πολλὰ πράγματα παρίστανται ὑπὸ διάφορα ἐνδύματα εἰς διαφόρους κοινωνίας. Παρὰ τοῖς Σίναις ἡ ἄγνοια τῶν προσώπων πρὸ τοῦ γάμου καὶ πολλάκις καὶ μετ' αὐτόν. Παρ' ἡμῖν ἡ ἐπιβολὴ προσώπου, εἰς ἕνα τῶν συνερχομένων εἰς γάμον διὰ τῆς ἠθικῆς πίεσεως τῶν γονέων, τὸ ὅποιον οὐδὲν ἄρ' ἔσκει καὶ εἶναι γνωστὸν ὅτι ἀλλοῦ τείνουσιν αἱ διαθέσεις τῶν νυμφευομένων. Ἐν τοῖς ἀποπήμασιν ὑπάρχουσι βαθμοὶ, οὐχ ἦττον ὅμως δὲν παύουσι νὰ λέγωνται ἀποπήματα.

Ο ΒΕΝΙΑΜΗΝ ΔΙΣΡΑΕΛΗΣ ΠΕΡΙ ΥΑΙΣΜΟΥ

Ἐναντίρρητον εἶναι, ὅτι καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ πανταχοῦ, ἡ τῶν πραγμάτων θέσις παρίσταται εἰς τοὺς πιστοὺς ὑπὸ ζοφεράν καὶ λύπης πρόξενον θέαν!

Ἀμφιβολία καὶ ἀρνήσις ἐνεργοῦ προνοίας διδάσκονται, ὁ δὲ λεγόμενος ὑλισμὸς ὑπερισχύει. Ἄλλ' εἰς τοὺς φρονούντας, ὅτι ἀθεϊστικὴ κοινωνία, ἔστω αὕτη ἐξευγενισμένη καὶ ἐρασιμία, εἶναι ἱκανὴ πρὸς ποδηγέτησιν τῶν ἀνθρώπων, παρατηροῦμεν ὅτι ἐν αὐτῇ ταύτῃ συνυπάρχει καὶ ὁ σπόρος τῆς ἀναρχίας, αὐτὴ δὲ ἡ ὄψις τῆς σημερινῆς θέσεως τῶν πραγμάτων ἡ πλήρης καταγοητεύσεως τὸ ἀποδεικνύει.

Ἡ ταραχὴ αὕτη τῶν πνευμάτων τῶν ἐθνῶν ἀποδοτέα εἰς δύο αἰτίας, πρῶτον εἰς τὴν προσβολὴν τοῦ θεοῦ τῶν Γραφῶν ὑπὸ Γερμανῶν, καὶ δευτέρον εἰς τὰς νεωτέρας ἐπιστήμας καὶ τὰς ἀνακαλύψεις, αἱ ὁποῖαι ἐν βίᾳ καὶ ἀνευ μελετῆς ἐξεληφθησαν ὡς ἀσυνεπεῖς μετὰ τὰς προαιωνίας πεποιθήσεις μας καθόσον ἀφορᾷ εἰς τὰς σχέσεις μεταξὺ τοῦ Πλάστου καὶ τοῦ πλάσματος ὁ σήμερον ἄνθρωπος καταβάλλει μεγαλητέραν σπουδὴν καὶ ἐρευνᾷ εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν θεῶν χρησμῶν παρὰ πρότερον, εἶναι δὲ τοῦτο λίαν ἐπιθυμητὸν καθότι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μένει ἀτίδιος καὶ θέλει ἐπιζήσει τῶν Κόσμων.

Τὰ σκεπτικὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀνακαλύψεων τῶν ἐπιστημῶν καὶ τὸ συνταράττον τὸν νοῦν αἴσθημα, ὅτι ταῦτα δὲν δύνανται νὰ συνυπάρξωσιν μετὰ τῶν παλαιῶν ἡμῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων, πηγάζουσιν ἐκ τοῦ ὅτι μέγας ἀριθμὸς τῶν λαβόντων γνῶσιν τῶν φυσικῶν τούτων ἀληθειῶν δὲν εἶναι ἐξίσου καλῶς πεφωτισμένος ἐπὶ τῆς παρελθούσης καὶ παλαιότητας ἱστορίας τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐκπεπληγμένοι οἱ τοιοῦτοι καὶ ὅλως ἀπροετοιμαστοὶ, αἰφνης ἀνέδυσαν ἐκ τῆς ἀμαθείας, καὶ φθάσαντες εἰς βαθμὸν τινα γνώσεως καὶ πληροφορίας μὲ ἐκπληκτον λογικὸν καὶ τεθαμβωμένοι ὠχυροῦντο ὅπισθεν τῆς θεωρίας, ἣν ἀποκαλοῦσι πρόσδον ἐκ *συρθήης*, ἐκάστη δὲ νέα ἐπιστημονικὴ ἀνακάλυψις τοὺς ἀπομακρύνει ἐτι μᾶλλον τῆς ἀρχικῆς ὁδοῦ τῆς θεοπνευστίας· πλὴν οὐδεμία θεωρία εἶναι τόσον σφαλερὰ ὅσον ἡ θεωρία, ὅτι αἱ παροῦσαι γενεαὶ ἔχουσι προνομιοῦχον τινα ιδιότητα, ἢ ὅτι διακρίνονται ἐπὶ ἐνδοξοτάταις ἀνακαλύψεσι, τούναντίον ἢ ἀλήθεια διδάσκει, ὅτι αἱ ἐπιστημονικαὶ ἀνακαλύψεις συνεβάδιαν πάντοτε συγχρόνως καὶ κανονικῶς μετὰ τῆς ἀνακαλύψεως καὶ ἀποκαλύψεως τῶν πνευματικῶν ἀληθειῶν.

Οὐδεὶς εὖ φρονῶν, λόγου χάριν, διατείνεται, ὅτι ὁ τύπος εἶναι ἀνακάλυψις θαυμασιωτέρα τῆς γραφῆς ἢ ἡ Ἄλγεβρα τῆς γλώσσης, ὅποιαν δὲ θέσιν ἔχει ἡ ἀνακάλυψις χημικῆς τινος οὐσίας ἀπέναντι τῆς μεγάλης τοῦ πυρὸς καὶ τῶν μετάλλων; Εἶναι χυδαία ἡ δοξασία, ὅτι αἱ μεγάλαι ἀστρονομικαὶ ἀνακαλύψεις χρονολογούνται ἀπὸ τοῦ Γαλιλαίου τοῦ ὑπὸ τῶν μοναχῶν φυλακισθέντος, ὁ Ἰππαρχος ὅστις ἤμασε πρὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ ξὺν ἄλλων μεγίστων ἀνακαλύψεων του προσδιορίσας καὶ τὰς Ἰσημερίας, δικαίως καταλογισθήσεται μετὰ τῶν Κέσλερ καὶ Νευτόνων· ὁ δὲ Κοπέρνικος ὁ πατὴρ τῆς οὐρανοῦ ἐπιστήμης ὁμολογεῖ ἑαυτὸν ἐν τοῖς ἀθανάτοις συγγράμμασι του ὅπαδόν καὶ μαθητὴν τοῦ Πυθαγόρα τοῦ ὁποίου τὸ σύστημα ὑποστηρίζει καὶ διδάσκει ἀκόμη καὶ τὰ νεώτατα συστήματα καὶ αἱ δοξασίαι τῆς ἡμέρας ἐπὶ τῆς γενέσεως τῶν ὄντων μεθ' ὅλης τῆς ἀκριβείας καὶ τσεφωτισμένης ἐρεῦνης, ἀνάγονται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν θεωρίαν τοῦ ἀτόμου τοῦ Ἐπικούρου, καὶ τὴν θεωρίαν τῆς μονάδος τοῦ Θαλή.

Αἱ ἐπιστημονικαὶ καὶ αἱ πνευματικαὶ ἀλήθειαι κατέβησαν πάντοτε ἐξ οὐρανοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον· ὁ ἄνθρωπος ὁργανικῶς ἀπαιτεῖ ἀμέσους καὶ ἀπ' εὐθείας σχέσεις μετὰ τοῦ Πλάστου του καὶ δὲν ἤθελεν εἶσθαι ὡς εἶναι πλασμένος, ἐὰν αἱ κλίσεις του δὲν ἱκανοποιηθῶσι.

Δυνάμεθα ἴσως νὰ καταμετρήσωμεν καὶ νὰ διυλίσωμεν τὸν ἥλιον καὶ τοὺς ἀστέρας; ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος γνώσκει καλῶς, ὅτι εἶναι πλῆγμα Θεοῦ καὶ εἰς τὰς ἀμηχανίας του ἀείποτε θέλει καταφεύγει καὶ ἐπικαλεῖσθαι τὸν Πατέρα αὐτοῦ τὸν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς.

ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΓΡΑΝΤ

EN IAPONIA

Ὁ στρατηγὸς Γράντ καὶ ἡ κυρία Γράντ ἐγένοντο δεκτοὶ ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ἰαπωνίας καὶ τῆς αὐτοκρατείας τῆ 4 Ἰουλίου (ν). Μετὰ ἐγκάρδιον δεξιῶσιν ὁ Μικάδος προσεφώνησε τῷ στρατηγῷ διὰ λέξεων ὧν ἡ μετάφρασις ἔχει ὡς ἐξῆς: «Τὸ ὄνομά σας εἶναι γνωστὸν ἡμῖν πρὸ πολλοῦ καὶ πολὺ χαίρομεν βλέποντες ὑμᾶς. Ἐνῶ κατείχετε τὸ ὑψηλὸν ὑπόουγμα τοῦ Προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐπεδαφιεύσατε τοῖς ἡμετέροις συμπολίταις ἰδιαίτερον εὖνοιαν καὶ περιποίησιν· καὶ ὅταν ὁ πρεσβευτὴς ἡμῶν, Ἰθακούρας, ἐπεσκέψατο τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας ἔλαβε τὰς μεγαλητέρας παρ' ὑμῶν περιποιησεις. Ἡ εὐγένεια αὕτη ἦν ἐδείξατε πρὸς ἡμᾶς πάντοτε παρ' ἡμῶν ἐξετιμῆθη. Ἐν τῇ περιηγήσει ὑμῶν κύκλω τοῦ κόσμου ἐφθάσατε εἰς τὴν χώραν ταύτην, καὶ πάσης τάξεως ἄνθρωποι χαίρουσι καὶ εἶναι εὐτυχεῖς νὰ σᾶς ὑποδεχθῶσιν. Πιστεύω ὅτι κατὰ τὴν διαμονὴν σας ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν θὰ εὔρετε πολλὰ τὰ εὐχάριστα. Βίλικρινῆ ἔχομεν εὐχαρίστητην ὑποδεχόμενοι ὑμᾶς, ἰδίᾳ μάλιστα κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς Ἀμερικανικῆς ἀνεξαρτησίας, ἐφ' ἣ καὶ συγχαίρομεν ὑμῖν».

Ὁ στρατηγὸς ἐποίησε κατάλληλον ἀπάντησιν διὰ τῆς συνήθους αὐτῷ βραχυλογίας εἰπὼν ἐν αὐτῇ καὶ ταῦτα: «Ἡ Ἀμερικὴ εἶναι ὁ ἄμεσος ὑμῶν γείτων, καὶ θέλει πάντοτε συμπαθεῖ πρὸς τὴν Ἰαπωνίαν καὶ ὑποστηρίζει αὐτὴν εἰς τὰς πρὸς τὴν πρόσδον αὐτῆς προσπάθειάς». Τὴν ἐσπέραν παρετέθη γεῦμα τῷ στρατηγῷ Γράντ παρὰ τῶν παρεπιδημούντων Ἀμερικανῶν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Ἰαπωνίας.

Ο ΑΑΡΙΦΗ ΠΑΣΑΣ

Ὁ Ἀαριφῆ πασᾶ, ὃν πρὸ ὀλίγου ὁ Σουλτάνος διώρισε πρωθυπουργόν, ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν ἔτει 1830. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Σχεκίβ πασᾶς κατεῖχε θέσιν λίαν διακεκριμένην ἐν τῇ ὀθωμανικῇ διπλωματίας.

Ἐν ἡλικίᾳ δεκαπέντε ἐτῶν εἰσῆλθεν εἰς τὸ σφραγιστοφυλακεῖον ὡς ὑπεράριθμος, καὶ ἐν ἔτει 1847 συνώδευσε τὸν πατέρα αὐτοῦ, ἐπιφορτισμένον εἰδικὴν ἀποστολὴν εἰς Ῥώμην. Ἀκολουθῶς ἐγένετο γραμματεὺς τοῦ πατρὸς του, διαμείνας τοιοῦτος κατὰ τὰ δύο ἐτὴ τὰ ὁποῖα διήνυσεν ὁ Σχεκίβ πασᾶς ὡς πρεσβευτὴς τῆς Πύλης.

Μετὰ τὴν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐπιστροφὴν του ἐπεδόθη ἰδίως εἰς τὴν σπουδὴν τῶν ξένων γλωσσῶν καὶ ἐξεπλήρωσε διαφόρους ὑπηρεσίας ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν ἐξωτερικῶν.

Μετ' ὀλίγα ἔτη συνώδευσε τὸν Ἀλῆ πασᾶν εἰς Βιέννην μετὰ τοῦ βαθμοῦ τοῦ πρώτου γραμματέως, τὸ δ' ἐπόμενον ἔτος διωρίσθη μετὰ τοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ εἰς Παρισίους. Ἡ γνῶσις τῆς γαλλικῆς γλώσσης συνετέλεσεν, ὥστε νὰ διορισθῇ ὁ Ἀαριφῆ πρῶτος διερμηνεὺς